

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/25460 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 21 maart 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen en geweigerd om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 maart 2007, verzonden op 22 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

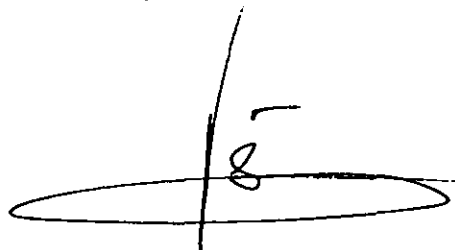
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 mei 2007

154.

Verzonden: **31 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' or 'S' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/25460

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 21 maart 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Sierraleoonse,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. G.J.W.M. Kipping,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder.

Procesverloop

Aan eiser is, naar aanleiding van zijn asielaanvraag van 23 december 2000, bij besluit van 18 oktober 2001 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 met ingang van 1 juni 2001 geldig tot 1 juni 2002.

Op 1 april 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000. Deze aanvraag heeft verweerder bij besluit van 28 april 2006 afgewezen. Tevens heeft verweerder ambtshalve besloten eiser niet een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 200, op grond van het door verweerder gevoerde beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen (amv-vergunning).

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld ter zitting van 7 februari 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 28 april 2006 in rechte stand kan houden.

AWB 06/25460

2

-
2. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat de aanvraag van eiser dient te worden afgewezen omdat het categoriale beschermingsbeleid voor Sierra Leone met ingang van 16 september 2002 is beëindigd, zodat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding bestaat om eiser op basis van één van de andere verleningsgronden van artikel 29 van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Daartoe heeft verweerder overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is (mede) gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.
  3. De rechtbank stelt allereerst vast dat gemachtigde ter zitting de grief heeft laten vallen dat er geen verslaglegging is van het gehoor van 22 september 2005.
  4. De rechtbank overweegt voorts als volgt.
  5. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.
  6. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, is komen te vervallen.
  7. Niet in geschil is dat verweerder het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone op 16 september 2002 heeft beëindigd en dat derhalve de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.
  8. Voorts heeft verweerder bezien of er, aansluitend aan 1 juni 2004, zijnde de expiratedatum van eisers verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, een andere verleningsgrond, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, van toepassing zou kunnen zijn, zodat op die grond – met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000 – alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou moeten worden verleend.
  9. Eiser heeft in dat verband ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Op 4 juni 2000 zijn rebellen het huis van eiser binnengedrongen. De rebellen hebben eisers vader in zijn hoofd geschoten, zijn moeder verkracht en eiser is mishandeld en vervolgens meegenomen naar het rebellenkamp Charly-kamp. Eiser werd daar gedwongen om te werken voor de rebellen. Toen de rebel die op eiser en de andere jongens moest letten op een dag niet oplette, is eiser gevlucht uit het kamp. Hij kwam de pastoor van zijn kerk tegen en deze heeft eiser geholpen het land te verlaten. Eiser kwam op 11 december 2000 aan in Nederland.

AWB 06/25460

3

10. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel op grond van het categoriale beleid niet in aanmerking kwam voor toelating op één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29, van de Vw 2000 en dat dit standpunt, ook gezien in het licht van de huidige situatie in Sierra Leone, blijft gehandhaafd. Als motivering is aan deze beslissing ten grondslag gelegd dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Naar het oordeel van verweerder heeft eiser toerekenbaar geen documenten overgelegd. Verweerder acht het individuele asielrelaas van eiser niet geloofwaardig.

11. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

12. De rechtbank stelt vast dat verweerder zich in de besluitvorming gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat eiser toerekenbaar geen reis- en identiteitsdocumenten heeft overgelegd. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser zijn reisverhaal ook niet aannemelijk heeft gemaakt door het afleggen van voldoende gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Zo weet eiser niet met welke vliegtuigorganisatie hij is gereisd, hoe laat hij is vertrokken, van welke vluchthaven hij vertrok en wat de kleur was van de kleding van het cabinepersoneel. Verweerder stelt dat van iemand die van Sierra Leone naar Nederland is gereisd mag worden verwacht dat hij meer informatie kan verstrekken over de reisroute. Verweerder acht het ontbreken van voornoemde documenten dan ook toerekenbaar.

13. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen reis- en identiteitsdocumenten heeft overgelegd.

14. Uit vaste jurisprudentie volgt dat het toerekenbaar ontbreken van reisdocumenten ter staving van de aanvraag reeds voldoende is voor de conclusie dat hierdoor de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Volgens vaste jurisprudentie geldt dat wanneer sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

15. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en heeft daartoe aangevoerd dat eiser ook overigens vage, ongelooftwaardige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijf in het

AWB 06/25460

4

rebellenkamp, zijn ontsnapping daaruit en het verblijf bij . Verweerder geeft in het voornemen aan dat de eenvoudige wijze van ontsnappen uit het rebellenkamp ongeloofwaardig is. Verweerder ziet niet in dat eiser kon ontsnappen doordat de ene bewaker die op eiser en de anderen moest letten terwijl zij hout haalden in het bos, de liefde bedreef met een vrouw uit het kamp.

16. Voorts acht verweerder het tegenstrijdig dat eiser in het nader gehoor aanvankelijk verklaarde dat hij op 5 oktober 2000 in Port Loko aankwam, terwijl hij later heeft verklaard dat hij in december 2000 in Port Loko aankwam. De stelling in de zienswijze dat de eerste gemachtigde van eiser daar overheen heeft gekeken bij het maken van correcties en aanvullingen, acht verweerder in dit kader onvoldoende.

17. Ten aanzien van eisers verblijf bij acht verweerder niet aannemelijk dat eiser niet heeft gevraagd naar zijn broertje, die, terwijl eiser en zijn ouders werden overvallen door de rebellen, juist aan het helpen was de kerk op te ruimen. Ook acht verweerder het niet aannemelijk dat eiser niet heeft gevraagd naar zijn moeder terwijl hij wist dat wekelijks de kerkdienst in zijn dorp bediende. Voorts acht verweerder het niet aannemelijk dat juist aan eiser heeft gevraagd hoe het met zijn familie is, nu eiser even daarvoor had verteld dat hij net was ontsnapt uit een rebellenkamp. Tot slot acht verweerder het niet aannemelijk dat eiser de juiste datum kan geven waarop de aanval in zijn dorp plaatsvond en ook de data van zijn ontsnapping uit het kamp en het vertrek uit Sierra Leone kan vermelden, terwijl hij heeft verklaard analfabeet te zijn.

18. Eisers grieven in de zienswijze zijn naar het oordeel van verweerder onvoldoende en geven geen verklaring voor de omstandigheid dat eiser ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Naast de motivering in het voornemen, heeft verweerder in het bestreden besluit nog meegewogen dat eiser de naam van de rebellengroepering niet weet, geen namen kan noemen van dorpsgenoten die eveneens in het kamp verbleven en ook niet van andere personen die uit omringende dorpen werden meegenomen. Eiser kan ook geen namen noemen van plaatsen die hij onderweg naar het Charly-kamp heeft gepasseerd.

19. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaanvraag van eiser niet geloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000.

20. Ten aanzien van eisers beroep op toelating op grond van de huidige situatie in Sierra Leone, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen verwijzen naar zijn standpunt ten aanzien van de ongeloofwaardigheid van eisers asielaanvraag. Reeds om die reden kan eiser ook bij de beoordeling van de huidige situatie niet in aanmerking komen voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c van de Vw 2000.

21. Eisers stelling in beroep dat het ontbreken van documenten niet mocht worden tegengeworpen aan eiser aangezien hij in 2001 wel een verblijfsvergunning asielaanvraag voor bepaalde tijd heeft op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder d van de Vw 2000 heeft gekregen en toen artikel 31, tweede lid, onder f van de Vw 2000 niet is tegengeworpen, kan niet gevolgd worden. Zoals verweerder reeds in het bestreden besluit heeft aangegeven, is de toets om iemand in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning op grond van de d-grond, het categoriale beschermingsbeleid. Immers, deze vergunning wordt verleend wegens

AWB 06/25460

5

de algemene situatie in het land van herkomst. Verweerder heeft aangegeven dat bij het verlenen van een dergelijke vergunning op de d-grond van artikel 29 van de Vw 2000 weliswaar geen twijfel dient te bestaan aan de identiteit en nationaliteit en dat er ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder d van de Vw 2000 geen aanleiding was om te twijfelen aan de opgegeven identiteit en nationaliteit van eiser. Dit kan echter niet in de weg staan aan het tegenwerpen van het ontbreken van documenten in het kader van de onderhavige aanvraag, aangezien nu eerst een inhoudelijke toets, zowel ex tunc als ex nunc, plaats heeft gevonden.

22. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank eiser op goede gronden niet in aanmerking gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000.

23. Ten aanzien van de amv-vergunning overweegt de rechtbank als volgt.

24. De stelling van verweerder dat eiser reeds gelet op zijn meerderjarigheid op de dag na de laatste dag van geldigheid van de verblijfsvergunning asiel niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, onder e van de Vw 2000, juncto 3.4, eerste lid aanhef en onder x van het Vreemdelingenbesluit 2000, heeft verweerder blijkens het verweerschrift laten vallen omdat het oude beleid van toepassing was.

25. Verweerder handhaaft echter de stelling in het bestreden besluit en onderliggende voornemen dat eiser niet in aanmerking komt voor een amv-vergunning, omdat de verklaringen van eiser als ongeloofwaardig dienen te worden beschouwd. Volgens verweerder heeft eiser tijdens de procedure ongeloofwaardige verklaringen afgelegd over zijn gestelde ontsnapping en tegenstrijdige verklaringen over de datum waarop hij in Port Loko ontmoette. Eiser heeft volgens verweerder dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij daadwerkelijk geen familie of andere adequate opvang zou hebben in Sierra Leone. Hieruit trekt verweerder de conclusie dat eiser zaken verzwijgt omtrent de (daadwerkelijke) persoonlijke achtergronden en leefsituatie zoals die voor het vertrek naar Nederland waren. Volgens verweerder frustriert eiser hiermee een mogelijk onderzoek naar adequate opvangmogelijkheden in zijn land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe zou kunnen gaan.

26. Tussen partijen is niet in geschil en ook de rechtbank stelt vast, dat gelet op het feit dat de aanvraag dateert van vóór 4 januari 2001, ingevolge het Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 2000/30, op deze aanvraag het beleid zoals dat is neergelegd in hoofdstuk B7/13 van de Vreemdelingencirculaire 1994 (Vc (oud)) nog van toepassing is.

27. De rechtbank is onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 5 oktober 2005 met nummer 200504815/1 van oordeel dat, nu in rechte is vast komen te staan dat verweerder in redelijkheid aan eiser heeft kunnen tegenwerpen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, verweerder zich tevens in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser het onderzoek naar adequate opvang in het land van herkomst heeft gefrustreerd. Blijkens de uitspraak van de Afdeling van 4 september 2003 met nummer 20034280/1 kan ook in het geval van een aanvraag waarbij TBV 1996/1 van toepassing is, de frustratie van het onderzoek naar mogelijkheden in het land van herkomst grondslag bieden voor het niet verlenen van een

AWB 06/25460

6

---

verblijfsvergunning regulier onder de beperking verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

28. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid aan eiser een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling kunnen onthouden.

29. De stelling van eiser dat verweerder had moeten beoordelen of hij, ware hij wel in het bezit gesteld van een amv-verblijfsvergunning, in aanmerking was gekomen voor een verblijfsvergunning regulier voor voortgezet verblijf, wordt evenmin door de rechtbank gevolgd. De rechtbank stelt in dit verband vast dat eiser niet in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' (of enige andere verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd). Nu die weigering – zoals blijkt uit het vorenoverwogene – de toets in rechte kan doorstaan, kan ook geen sprake zijn van voortgezet verblijf als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000. Reeds om die reden hoefde verweerder naar het oordeel van de rechtbank in het geval van eiser niet te toetsen aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning regulier voor voortgezet verblijf.

30. Eisers beroep op artikel 4:84 van de Awb kan evenmin slagen. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat uit het beroepschrift onvoldoende duidelijk is gebleken op welk beleid het beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid van verweerder ziet. Voorzover eiser heeft bedoeld dit in het kader van het amv-beleid aan te voeren, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in de door eiser aangevoerde argumenten geen omstandigheden had behoeven te zien die hadden moeten nopen tot het toepassen van de inherente afwijkingsbevoegdheid.

31. Het beroep is gezien het voorgaande ongegrond.

32. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Baronie Advocaten

RAAD VAN STATE	
2374	INGEKOMEN
B	19 APR 2007
ZAAKNR.	02766
AAN:	VII
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
 Afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC DEN HAAG
 PER FAX: (070) 365 13 80

Breda, 19 april 2007
 onze referentie: 20070218 / GK / gk
 e-mail direct: kipping@baronie-advocaten.nl
 uw referentie:
 inzake: Hoge beroep van

Geachte heer, mevrouw,

1. Inleiding

- 1.1 Appellant is geboren op van Sierra Leone nationaliteit. Appellant kiest voor deze zaak woonplaats te (4818 PG) Breda aan de Baronielaan 161 ten kantore van mr. G.J.W.M. Kipping, die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's Hertogenbosch, d.d. 21 maart 2007, verzonden op 22 maart 2007 (Awb 07 / 12086; productie 1).
- 1.2 Het beroep van appellant richtte zich tegen de beschikking d.d. 28 april 2006, waarbij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag om een asielvergunning voor onbepaalde tijd d.d. 2 april 2004 heeft afgewezen. Verweerder is de ambtsopvolger van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, te weten de staatssecretaris van Justitie.
- 1.3 Zodra de Raad voor de Rechtsbijstand een toevoeging heeft verstrekt wordt u hiervan een kopie toegezonden.
- 1.4 Hieronder worden de grieven van het hoger beroep uiteengezet. Daarbij wordt voor de duidelijkheid zoveel mogelijk de volgorde van de overwegingen in de uitspraak van de rechtbank aangehouden. Appellant handhaaft al hetgeen hij eerder in de procedure naar voren heeft gebracht, voor zover daar in het kader van de onderhavige hoger beroepsprocedure niet op wordt teruggekomen. Appellant is van mening dat er in onderhavige procedure *'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsonwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording*

Advocaten,
 mr. G.A.P. Avontuur
 mr. M.J.E.M. Edelmann, tevens NMO-mediator
 mr. G.J.W.M. Kipping
 mr. C.S. de Lange
 mr. W.J.G. Schröder

Baronielaan 161, 4818 PG Breda T 076 - 522 23 46
 F 076 - 522 12 15 E info@baronie-advocaten.nl W baronie-advocaten.nl

Baronie Advocaten

behoeven, zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellante derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

2. Grief 1

- 2.1 Deze grief richt zich tegen de volgende rechtsoverwegingen van de rechtbank:

"De rechtbank stelt in dit verband vast dat eiser niet in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' (of enige andere verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd). Nu die weigering – zoals blijkt uit het vorenoverwogene – de toets in rechte kan doorstaan, kan ook geen sprake zijn van voortgezet verblijf als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000." (r.o. 29)

- 2.2 Uit de Vreemdelingenwet 2000, noch uit het Vreemdelingenbesluit 2000 en verwante regelgeving blijkt dat een vergunning tot voortgezet verblijf alleen kan worden verstrekt in de door de rechtbank genoemde gevallen. Regelingen voor voortgezet verblijf zijn vastgelegd in de artikelen 3.50, 3.51 en 3.52 Vb. In de artikelen 3.50 en 3.51 Vb worden een aantal mogelijkheden genoemd op grond waarvan een vergunning tot voortgezet verblijf kan worden verstrekt. Artikel 3.52 Vb regelt overige, niet bij wet voorziene gevallen van vreemdelingen die rechtmatig verblijf hebben gehad als bedoeld onder artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw en van wie naar het oordeel van de minister wegens *"bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat"*. Nergens in dit artikel staat dat de vreemdelingen een reguliere of een amv-vergunning moet hebben gehad. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dit evenmin. De wetgever stond blijkbaar voor ogen dat zich met betrekking tot vreemdelingen situaties kunnen voordoen die de wetgever op dat moment niet kon voorzien, maar die aanleiding konden zijn om aan een rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdeling voortgezet verblijf toe te staan. Dit klemt temeer, nu op grond van artikel 3.82 Vb (waarover meer hierna onder 4.1 tot en met 4.4) ingeval van een binnen een redelijke termijn ingediende aanvraag om verlenging artikel 3.77 Vb niet van toepassing is. Onder lid 1, aanhef en onder a en b van dit artikel wordt ingegaan op artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, dat met name op asielzoekende betrekking heeft.
- 2.3 Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank de beoordeling van de vraag of verweerder aan appellant een vergunning tot verblijf ex artikel 3.52 Vw had moeten verlenen ten onrechte beperkt tot die gevallen waarin aan een

Baronie Advocaten

vreemdeling slechts een reguliere verblijfsvergunning was verleend en niet een asielvergunning, zoals in de zaak van appellant.

- 2.4 Het hoger beroep tegen de uitspraak dient dan ook op grond van deze grief gegrond te worden verklaard.

3. Grief 2

- 3.1 Deze grief richt zich tegen de volgende rechtsoverweging van de rechtbank: *"Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat uit het beroepschrift onvoldoende duidelijk is gebleken op welk beleid het beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid van verweerder ziet."* (r.o. 30)

- 3.2 Eiser diende op 23 mei 2006 het beroepschrift bij de rechtbank in en motiveerde dit bij brief van 30 juni 2006. Onder 4 van deze brief heeft eiser een beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid gedaan. Daarbij wordt expliciet ingegaan op het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van asielzoekenden uit Sierra Leone. Nu dit beleid was beëindigd diende verweerder in het kader van dit beleid te beoordelen of aan eiser in afwijking van het categoriale beschermingsbeleid alsnog verblijf moest worden toegestaan. In de nadere motivering bij de stukken die bij brief van 23 januari 2007 aan de rechtbank en verweerder zijn overgelegd.

- 3.3 Ter zitting is dit namens eiser benadrukt. Daarmee is dus wel voldoende duidelijk geworden met betrekking tot welk beleid eiser een beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid van verweerder deed. Daarnaast heeft eiser ter zitting benadrukt dat verweerder tevens van de inherente afwijkingsbevoegdheid gebruik moest maken in het kader van het amv-beleid.

- 3.4 Gelet hierop wordt geconcludeerd dat het hoger beroepschrift al op basis van deze grief gegrond moet worden verklaard.

4. Grief 3

- 4.1 Deze grief richt zich tegen de volgende rechtsoverweging van de rechtbank: *"Voorzover eiser heeft bedoeld dit in het kader van het amv-beleid aan te voeren, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in de door eiser aangevoerde argumenten geen omstandigheden had behoeven te zien die hadden moeten nopen tot het toepassen van de inherente afwijkingsbevoegdheid."*

- 4.2 De omstandigheden die zijn aangevoerd betreffen zowel de afwijking van het categoriale beschermingsbeleid als de afwijking van het amv-beleid. De

Baronie Advocaten

rechtbank overweegt in lijn met verweerder dat verweerder in de aangevoerde argumenten geen omstandigheden hoefde te zien om af te wijken van het beleid. Hoewel

- 4.3 Het gegeven dat het bij het categoriale beschermingsbeleid om de algehele situatie in een land gaat met betrekking tot een categorie asielzoekenden betekent niet dat hiervan in individuele gevallen niet van zou kunnen worden afgeweken. Zoals altijd dient dat van geval tot geval te worden beoordeeld. Het algemene karakter van het beschermingsbeleid sluit dit niet uit. Dit zou een ongewenste beperking van de inherente afwijkingsbevoegdheid betekenen die uit de wetsgeschiedenis noch uit de rechtspraak blijkt.
- 4.4 Van verweerder had mogen worden verwacht dat inzicht werd gegeven in de overwegingen op grond waarvan de omstandigheden niet bijzonder genoeg geacht worden. De motivering van een besluit dient kenbaar te zijn en is dat op dit punt in de onderhavige zaak niet. De rechtbank is hier ten onrechte aan voorbij gegaan en bezondigt zich hier zelf ook aan. De bestreden uitspraak is op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

5. Conclusie

- 5.1 Gelet op het vorenstaande kan worden geconcludeerd dat de bestreden uitspraak in strijd is met geschreven en ongeschreven rechtsregels, waaronder in iedere geval de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht.
- 5.2 Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellant uw Afdeling derhalve:
- dit hoger beroepschrift gegrond te verklaren;
  - de opheffing van de maatregel tot vrijheidsontneming ex artikel 59 Vw te bevelen;
  - het verzoek om schadevergoeding toe te wijzen;
  - verweerder te veroordelen in de door appelland gemaakte proceskosten.

Afschrift hiervan zend ik aan de gemachtigde van verweerder.

Hoogachtend,

G.J.W.M. Kipping

Baronie Advocaten

RAAD VAN STATE	
20 APR 2007	
20070716	
VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
PER FAX: (070) 365 13 80

1382-A

Breda, 20 april 2007
onze referentie: 20070218 / GK / gk
e-mail direct: kipping@baronie-advocaten.nl
uw referentie:
inzake: Hoger beroep van

Geachte heer, mevrouw,

Donderdag 19 april 2007 diende ik namens bovengenoemde cliënt een hoger beroepschrift bij u in tegen de uitspraak van de rechtbank 's Hertogenbosch betreffende de weigering van de staatssecretaris van Justitie cliënt een asielvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen.

Naar mijn vandaag gebleken is, bevat het dictum een kennelijke vergissing als gevolg van gebruik van een ander word-document.

In het dictum wordt uw Afdeling verzocht om het hoger beroepschrift gegrond te verklaren en voorts om de opheffing van de maatregel tot vrijheidsontneming op te heffen en schadevergoeding toe te kennen. De kennelijke vergissing betreft natuurlijk de laatste twee verzoeken, nu het in de onderhavige zaak niet om een beslissing met betrekking tot vreemdelingenbewaring gaat, maar om een weigering een asielvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen.

Het dictum diende natuurlijk te luiden, dat u, naast gegrondverklaring van het hoger beroepschrift wordt verzocht:

- de aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- het beroepschrift van appellant bij de rechtbank gegrond verklaren;
- te bepalen dat verweerder opnieuw dient te beslissen ten aanzien van de inherente afwijkingsbevoegdheid, dan wel de vergunning tot voortgezet verblijf;

Afschrift hiervan zend ik aan de gemachtigde van verweerder.

Met vriendelijke groet,

G.J.W.M. Kipping

Advocaten:
mr G.A.P. Avontuur
mr M.J.E.M. Edelmann, tevens NMI-mediator
mr G.J.W.M. Kipping
mr C.S. de Lange
mr W.J.G. Schröder

Baronielaan 161, 4818 PG Breda T 076 - 522 23 46
F 076 - 522 12 15 E info@baronie-advocaten.nl W baronie-advocaten.nl